
Zakonitim i praviènim putem tražite i pošujte istinu i o ųrtvama i o krvnicima

Šezdeset

druga obljetnica tragedije na Bleiburškom polju obilježena euharistijskim slavljem koje je s više od deset tisuæa hodoèasnika iz domovinske i iseljene Hrvatske prvi puta predvodio kardinal Bozaniæ

Bleiburg,

(IKA) - Šezdeset druga obljetnica tragedije na Bleiburškom polju obilježena je u nedjelju 13. svibnja sveèanom podnevnom misom za dušnicom za sve ųrtve tog za hrvatski narod najtragiènijeg događaja, kada je englesko vojno zapovjedništvo u svibnju 1945. u ruke partizanskih odreda predalo razoružane hrvatske vojnike i civile pobijenih odmah, kako na samom Bleiburškom polju, tako ubijanih i stradalih na križnim putovima diljem ondašnje Jugoslavije. A èijim su kostima ispunjene bezbrojne jame, bunari, jarci i šume, nebrojena bezimena grobišta bez križa i ikakva obilježja, duž cesta i putova na kojima su posrtali od žeđi i padali pod rafalima partizanskih strojnica.

Euharistijsko slavlje s više desetaka sveæenika iz domovinske i iseljene Crkve na otvorenome bogoslužnom prostoru Bleiburškoga polja s više od deset tisuæa hodoèasnika iz domovinske i iseljene Hrvatske, prvi puta je predslavio zagrebaèki nadbiskup i predsjednik Hrvatske biskupske konferencije kardinal Josip Bozaniæ.

Slavlje

je poèelo ulaznim ophodom predvođenim procesijskim raspelom i uskrsnom svijeæom, koje su nosili bratimi drevne bratovštine sv. Viæence iz Blata na Korèuli u starim bratimskim odorama. Iz njih išlo je brojno sveæenstvo, đakoni, ministranti i pripadnici Poèasnoga bleiburškoga voda, koji su pred spomenikom ųrtvama, kojima se broja ni do danas ne zna, postavili upaljenu uskrсну svijeæu, znak svjetla i Kristove pobjede nad silama mraka i zla, te sliku Bleiburškog polja, koja prikazuje užas onog 15. svibnja 1945., dana predaje razoružane hrvatske vojske i civila. Uz pratnju oratorijskog zbora mostarske katedrale, pod ravnanjem mo. Dragana Filipoviæa i uz glazbenu pratnju prof. Mirjane Pavloviæ, sveèano koncelebrirano misno slavlje na novom kamenom oltaru bleiburškog bogoslužnog prostora predvodio je kardinal Bozaniæ, koji ga je u misi i posvetio, blagoslovivši na poèetku mise i novi ambon, te novi bogoslužni prostor.

Istaknuvši da prvi puta predsjedja

ovom liturgijskom slavlju, kojemu su uz predstavnike hrvatske državne vlasti nazoèili i predstavnici Hrvata iz Bosne i Hercegovine te predstavnici islamskih vjernika, èije se vjersko obilježje, polumjesec i zvijezda, uz križ, nalazi i na spomeniku bleiburškim ųrtvama i ųrtvama križnih putova, i nakon otpjevanje hrvatske himne, kardinal Bozaniæ pozvao je nazoène da se na trenutak zaustave u molitvi za sve ųrtve hrvatskog naroda, koje je podnio kroz povijest. Kazao je da osjeæaj tuge prožima svako hrvatsko srce, kako u domovinskoj tako i u iseljenoj Hrvatskoj, zbog najveæe tragedije hrvatskog naroda, Golgote, koja je zapoèela ovdje na ovom polju u svibnju 1945. i potrajala duga èetiri i pol desetljeæa, ali je istaknuo i osjeæaj ponosa, što pripadamo hrvatskom narodu.

U propovijedi, koja je bila prekidana

pljeskom vjernièkog mnoštva, kardinal je kazao: "Dođosmo iz svoje zemaljske domovine Hrvatske, iz Bosne i Hercegovine, iz raznih krajeva Europe i svijeta, sretni što na ovome polju danas mirno možemo reæi da je iz hrvatskih ųrtava krvavoga nasilja iznikao ponos i da su stvoreni

preduvjeti da se ovim poljem prolomi istina o Bogu i èovjeku, istina koja ne smije biti predana u ruke ljudskim manipulacijama".

Podsjetivši

na one tragiène svibanjske dane, nastavio je: "Došli smo ovamo onim istim putovima kojima su prije šezdeset i dvije godine, nakon završetka Drugoga svjetskog rata, kolone vojnika i civila tražile put koji bi ih poštedio od zatorne ruke jugoslavenskih i inih ratnih pobjednika. Na tome smo putu ponovno èuli glas žrtava koji se desetljeæima nije smio èuti; u mislima smo nailazili na njih, susretali ih, premda do danas nisu obilježena mjesta njihovih stratišta, niti otkrivena imena izvvršitelja djela nedostojnih ljudskoga imena. Iz šumaraka i jama, iz rovova i dvorišta dosiže nas šapat koji se nada da æe biti dovoljno jak da ga mi èujemo i da ga glasno izgovorimo kao istinu koja je sposobna ponovno roditi život, dati smisao njihovu umiranju, stvoriti temelje za izgradnju društva u kojemu je najmanje što možemo uèiniti poštovanje nedužnih žrtava".

Upozorio je kako, premda su mnoga naša okupljanja protkana poglavito molitvom i proèišæenjem spomena, još uvijek ima ljudi koji su pripadali komunistièkomu režimu, ili ostali zaslijepljeni njegovom propagandom, i koji ne žele biti oslobođeni istinom, promatraju još uvijek oèima svoje ideologije. Prozivaju Katolièku Crkvu, njezine pastire i vjernike na slièan naèin na koji su to èinili i u ono doba. "Prozivat æe, vjerujem, i moje današnje rijeèi, a ja u njih ne stavljam ništa osim ljubavi", kazao je kardinal, te nastavio da njih upravo to smeta: ljubav prema èovjeku, ljubav prema Domovini, ljubav prema pogaženima i ljubav prema istini koja iz Boga izvire".

S puno pijeteta spomenuo je i osobito pripadnike islamske vjeroispovijesti koji su dijelili patnju s kršæanskim vjernicima. U kršæanstvu postoje polazišta i vrijednosti kojih se nikada ne smije zaboraviti. Jedna je od njih poštovanje tuđega života. Tu ne može biti razlike ni nacionalne, ni konfesionalne, ni svjetonazorske, ni stranaèke, upozorio je kardinal, dodavši da temeljna jednakost u dostojanstvu svih ljudi proizlazi iz same naravi èovjeka, stvorena na sliku Božju, te da je upravo stoga danas teško razumjeti zašto se još uvijek ne može dovoljno jasno èuti glas koji govori o tome da se ovdje nije poštovao život, da su, bez ikakva suda i dokaza krivnje, poubijani hrvatski vojnici i civili nakon rata. Ponavljam: nakon rata! Prekidan pljeskom vjernièkog mnoštva, kardinal je citirao Milovana Đilasa, koji je godine 1979. posvjedoèio apsurdnost poèinjenih zloèina s engleske i s komunistièko-partizanske strane, te se upitao: je li to komunistièki antifašizam?

Kardinal je upozorio vjernike da unatoè utješnim rijeèima vjere kao ljudi ne smijemo previdjeti nepravde koje su rađale nove nepravde, rođene zbog gramzivosti nepravednog komunistièkog režima, i ne samo egzekucija, nego sve što je ona sa svojim posljedicama znaèila na društvenoj razini. Podsjetio je da je stvoren novi poredak koji nikada neæe zaslužiti odliku pravednosti, ma koliko ga se pokušavalo prikazati da je bio stvoren "u ime naroda" te da je bleiburška tragedija i sve ono što je slijedilo nakon toga uvod u zloèin puno širih razmjera, koji je ostavio pustoš u duhovnom i kulturološkom tkivu hrvatskoga naroda, jer je ubijen, ušutkan i raseljen veliki broj intelektualaca, posebno katolièkih, sveæenika, redovnika i redovnica, kako bi se lakše ukorjenjivala ideologija marksistièkog i bezbožnièkog obilježja. Posebno se osvrnuo da se na Crkvu u našem narodu baca ljaga i sjena krivice koju Crkvi nijedan analitièar, koji drži do istine i teži k objektivnosti, ne može pripisati, te da je meðu sinovima i kæerima Crkve bilo i onih koji su poèinili zlodjela, što sa žaljenjem oplakujemo i prepoznajemo bol koju je nanio njihov grijeh.

Istaknuvši da kao biskup Crkve u hrvatskom narodu, ne smije utjeti, toviše, valja mu postavljati pitanja koja si postavlja svaki čovjek prosvijetljen istinom: "Kako to da čezdeset godina nakon stravičnoga zločina, bez obzira na to što je uvijek postoji dovoljan broj svjedoka i prikupljenih svjedočanstava, te bez obzira na to što je iz mnoštva činjenica vidljivo o čemu se radilo, nitko nije odgovarao, te da zaostaje dosada nije napravljen popis žrtava i da nisu obilježena mjesta masovnih grobnica u kojima do danas neidentificirane leže kosti poznatih i nepoznatih ljudi?"

Pozvao je na molitvu za sve te ubojice da im Bog dadne snagu obraćanja, priznanja i prihvaćanja slobode u istini, ali da kao vjernici, kao državljani suverene i nezavisne Hrvatske s pravom očekujemo da državne institucije učine ono što su zakonom dužne učiniti: da istraže ove zločine i obznane krivce za njih, te očekujemo da će se mjerodavne institucije države Hrvatske jasnije očitovati o komunističkome režimu i nedjelima koja je planirao i sustavno provodio te na temelju istine promicati one vrijednosti koje nisu sukladne s komunističkim krivotvorinama, kako u povijesnome tako i u svjetonazornome smislu. "Očekujemo da će hrvatske vlasti i u vidu deklarirane proeuropske orijentacije poduzeti sve da se kod nas provede rezolucija Skupštine Europskog parlamenta broj: 1481, od 25. siječnja 2006., o međunarodnoj osudi zločina totalitarnih komunističkih režima", istaknuo je kardinal Bozanić.

Napomenuo je da ne smije postojati nikakav politički razlog radi kojega bi istina ostala pokopana i odgurnuta s pozornice razvoja zdravoga hrvatskog društva, te da je prošlost dio našega života, koja i jasno pokazuje svoju snagu u sadašnjosti, a ono što se olako naziva poviješću u nas često pišu isti, ili sljedbenici onih koji su nedužnom krvlju i stvorili te događaje. "Zar nije odviše upadljivo da se neka povijesna istraživanja uopće ne čuju ili prećuju?", upitao se kardinal, spomenuvši da se zločini ma tko ih počinio nikada ne smiju prećivati. Osobito je istaknuo da su takvi zločini nastali ondje gdje je izguran Bog, te upozorio da se u Hrvatskoj olako stavlja znak jednakosti između antifazizma i komunizma, između opravdanih težnja i borbe za slobodu i bezbožne ideologije boljševičkih i velikosrpskih planova. "Stoga ne čudi nas što se rasprava vodi između krivaca i njihovih sljedbenika s raznih strana, kako onih koji podržavaju partizanske zločine, tako i onih koji se ne žele odreći fašističkih težnja i osuditi svoje zločine".

Kardinal je poručio da je zajedništvo moguće samo na istini, te da će Katolička Crkva i nadalje činiti sve što je u njezinoj moći da u našim životima istina progovori Božjom istinitošću kojoj je podvrgnut svaki čovjek. Spomenuo je da kao katolički biskup može biti ponosan na djelovanje Crkve u najtežim vremenima totalitarizama, koju do današnjega dana optužuju da je za nešto kriva, a "Crkva je pokazala da ona ni pod fašizmom, ni pod nacizmom, ni pod komunizmom nije zastupala ideologije i da su katolici trpjeli i umirali od neljudskosti s raznim predznacima te da su ih bili puni zatvori, koncentracijski logori i masovne grobnice. To je potrebno znati i ne prihvaćati naivno klevete onih koji žele nametnuti krivnju Crkvi, da bi i danas provodili "svoju istinu". Mi smo svakoga dana pozvani preispitivati svoju grijeshnost i kajati se za počinjene grijehove. Stoga je krajnji cinizam i besramno je Katoličku Crkvu svrstavati u promicatelja bilo kojega političkog sustava, a osobito stavljeti je uz bok onih pod kojima je Crkva najviše trpjela, jer trpio je čovjek, bez obzira na vjeru, rasu, nacionalnost ili stalešku pripadnost.

S grozom se spomenuo i jasenovačkoga ustaškog logora. "Smatram nužnim upravo ovdje reći da nam se zbog vjernosti Bogu i ljubavi prema Hrvatskoj ne smije zamagliti pogled ni pred čijim zločinom", te spomenuo riječi blaženog Alojzija

Stepinca koji je bez ikakve dvoznačnosti javno usred rata, u veljači 1943. godine jasenovački logor nazvao "sramotnom ljagom", a za ubojice u njemu izjavio da su "najveća nesreća Hrvatske", te pozvao na poštovanje svih žrtava. Kada je i Jasenovac u pitanju, potrebno je istini dopustiti da progovori u svojoj istinitosti te žurno valja istražiti koliko je ljudi stradalo na tom strašnom gubitku i mjestu nečovječnosti, kako bi se znalo njegovati osjetljivost za patnju koju su prouzročili mrzitelji čovjeka. Pozvao je na ljubav, pronalaženje snage za zajedništvo u Ljubavi, te ponovio riječi iz pisma hrvatskih biskupa koji zazivaju Božje oprostenje i pozivaju da i mi ljudi uzajamno opraštamo jedni drugima.

Isusove riječi upućene nebeskomu

Ocu: "Posveti ih u istini", obvezuju nas vjernike, to je bit kršćanstva. "Ljubav omogućuje da izađemo iz sebe, da bi se pogled usmjerio prema Bogu, da bi se slušala njegova Riječ, a ne vlastiti ciljevi, ne dopuštajući da nas neposrednost želja i htijenja odvuče od istine i zamagli pogled na povrnost ljudskih prosudbi. Kristova istina nas oslobađa. Danas ovdje molimo za svjetlo istine da mognemo jasnije spoznati plodove ideologija zla dvadesetoga stoljeća: fašizma, nacizma i komunizma. Ovdje smo jer želimo svojom molitvom i euharistijskim zajedništvom ponovno zaliti klice Božjega kraljevstva, utemeljenoga na ljubavi, a ne na sili i mržnji. Uzdamo se u Boga, u onoga koji posvećuje u istini, molimo ga da nam udijeli uvijek jasnije kriterije te istine, a to je na prvome mjestu ljubav. Za svakoga čovjeka vrijedi da će, ako traži istinu, pronaći Boga.

Kao

vjernici u ovu dolinu donosimo baš ono čega je ovdje nedostajalo u svibanjskim danima godine 1945., a to je mir. Moleći za sve žrtve, pogled nam je uprt u križ, a od sada će taj znak jasnije obilježavati ovu dolinu. Mjera našeg istine je Kristov križ. On je zakrilo sva vremena i sve ljudske drame. Križ je nekima ludost, nekima sablazan, a nama koji smo dionici Kristova otajstva, spasenje i kompas, kazao je kardinal. Pozvajući na jedinstvo domovinske i iseljene Hrvatske, upozorio je da nas kao narodno i crkveno tkivo razjedinjuju oni kojima nije stalo do hrvatskoga boljitka, sloge i dobra, te pozvao da svatko tko može pridonijeti istini o Bleiburškoj tragediji neka to čini u kršćanskom duhu poniznosti i sebedarja, te zazvao Boga da učini da Bleiburško polje bude dovoljno široko za sve koji tuđu patnju osjećaju kao svoju vlastitu; da bude dovoljno plodno, da iz njega ne niče mržnja, nego stabla ljubavi i mira. A Blažena Djevica Marija, Majka boli i nade, blaženi Alojzije Stepinac, mučenik i branitelj istine, svi sveti mučenici hrvatskoga naroda neka nas zagovaraju kod Boga i pomognu živjeti Evanđelje Božje ljubavi.

Svečana komemoracija počela je

polaganjem vijenaca predstavnika hrvatske vlasti i govorom potpredsjednika Darka Milinovića kod spomenika bleiburškim žrtvama i žrtvama križnih putova, koji se u ime Hrvatskog sabora, pokrovitelja bleiburške komemoracije, predsjednika Republike i Vlade, obratio okupljenom mnoštvu.